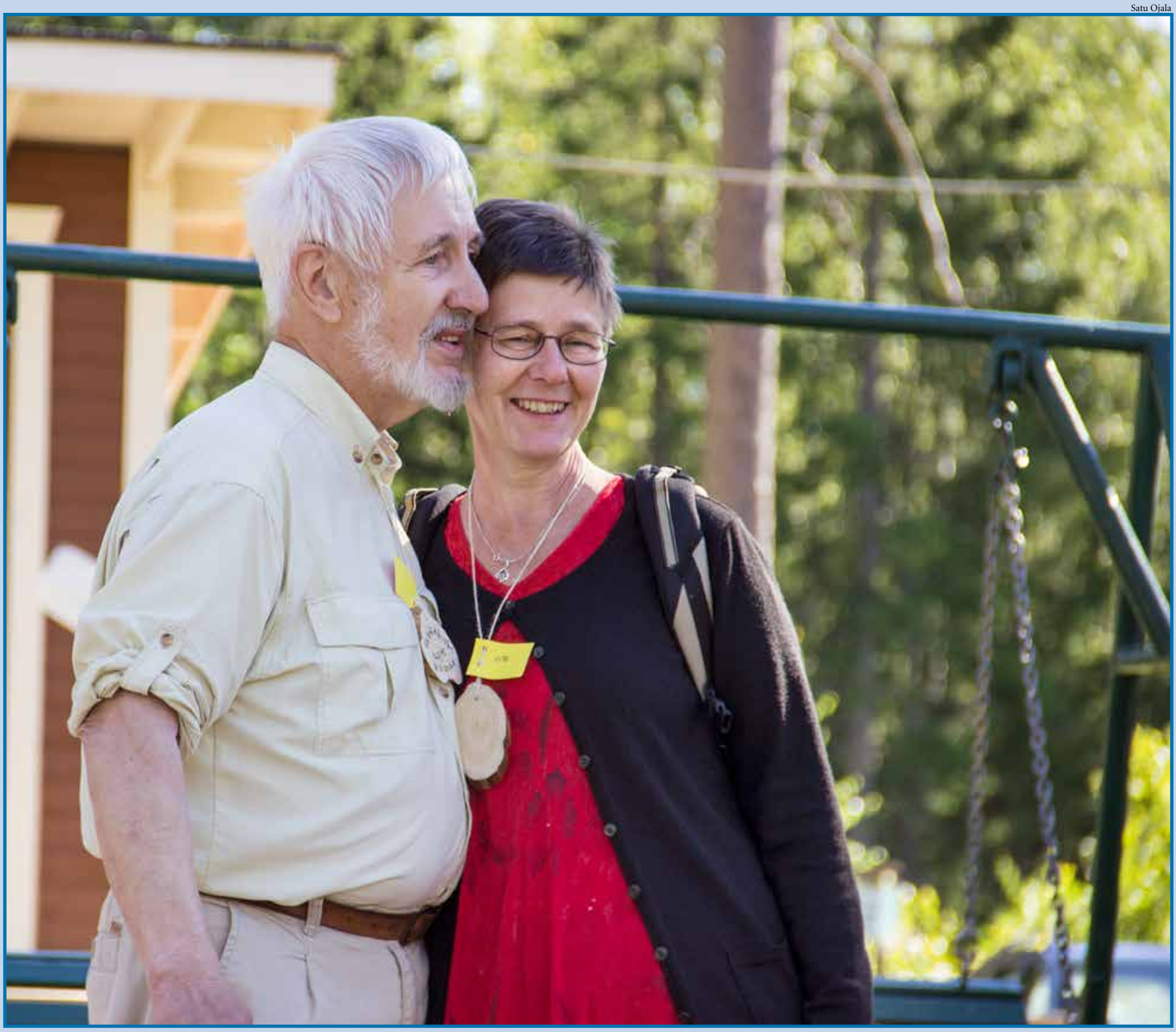
TUNTURILATU 3/2015

Satu Ojala

Tunturiladun sihteeri Iitu Gerlin täytti kesäpäivillä pyöreitä vuosia ja juhli merkkipäiväänsä tunturilatuystäviensä kanssa. Samana päivänä hän jätti sihteerin tehtävät seuraajalleen. Iitua Tunturiladun puolesta kiitti ja onnitteli puheenjohtaja Raimo Pahkala.

Onnea ja kiitos, Iitu!

7

Tästä se alkoi...

4

Hiihtosavotta Saariselällä

5

Ahkioita kesä"helteillä"

8

Erilainen VaVa-leiri

12

PUHEENJOHTAJALTA

Nuotioterapiaa ja huomioonottamista

Brittiläisessä tieteellisessä tutkimuksessa on todettu, että akvaarion katselu vaikuttaa suotuisasti ihmisen terveyteen. Mitä enemmän kaloja oli katseltavana, sitä keskittyneemmin seurattiin akvaarion elämää, mieliala parani ja rauhoittui. Verenpaine laski ja syke hidastui.

Arvelen samoin tapahtuvan, kun tuijotamme nuotioon, kohennamme hiillosta ja tunnelmoimme. Vaikka siitä ei ole vielä tieteellistä tutkimusta, tunnemme itsessämme mielen rauhoittuvan ja olemuksemme rentoutuvan tuleen tuijottelusta. Osallistumme nuotioterapiaan. Tunturilatulaisena teemme pienet tulet, mutta vaikutuksen tunnemme suurena.

* * *

Kesäpäivät kuovzalaisten vieraina oli auringon ja tunturilatulaisten suosima. Vaikka kerho on jäsenmäärältään pieni, on se sydämeltään suuri. Kuovzalaiset paapoivat ja pitivät meitä vieraita kuin kukkaa kämmenellä. Parin vuoden takaisen notkahduksen jälkeen kesäpäivien osallistujamäärissä on nyt tapahtunut ilahduttava aktiivisuuden lisääntyminen. Meitä oli Lintukodossa noin kahdeksakymmentä osallistujaa kahdestatoista kerhosta.

Kiitos teille kuozalaiset.

* * *

Vuonna 2005 vietimme Tunturiladun kesäpäiviä Linnasaaressa Njealljen kipparoimana. Päiviltä veimme paljon mieluisia muistoja mukanamme. Nyt muutaman hiljaisemman vuoden jälkeen njealljeläiset ovat tulleet mukaan yhdistyksemme yhteisiin tapahtumiin, mikä mielihyvin on noteerattu. Tervetuloa jälleen mukaan.

Tunturikerho Njeallje järjestää syksyn susiaiset Rantasalmella. Kerhon jäsenillä on vuosien takainen vahva kokemus ja osaaminen, joten tiedän viikonlopusta tulevan leppoisan ja muistojen kirjaan mieluisena jäävän.

* * *

Samaan viikonloppuun sisältyy tietenkin virallinen syysvuosikokous.

Henkilövalinnat ovat aina mielenkiintoiset ja ylättävätkin. Toimintasuunnitelma ja talousarvio ovat varmasti keskustelua herättäviä, sillä tuleehan ensi vuonna kuluneeksi seitsämänkymmentä vuotta Tunturiladun perustamisesta. Juhlavuoden tapahtumien avulla meillä on mainio tilaisuus kertoa itsestämme, susiaatteestamme, kämpistämme ja toiminnastamme toisille latuyhdistyksille ja yleensäkin kaikelle kansalle. Lienee aika tulla kaapista esiin, unohtaa turha vaatimattomuus ja lisätä markkinointia yhdistyksen tekemisiä.

On hyvä syy tulle Rantasalmelle, sillä te kokouksen osallistujat päätätte, minkälainen Tunturiladun juhlavuosi on toiminnaltaan ja muun muassa tiedottamiseltaan.

* * *

Kuluvan vuoden aikana on useissa kohtaamisissa eri tunturilatulaisten kanssa noussut esille Tunturiladun ja sen kerhojen samanaikaiset tapahtumat. Kyseessä ei voi olla tietämättömyys tai sattuma, vaan asenteet ja ehkäpä välipitämättömyys yhdistyksen toimintaan.

Olen aina pitänyt itsestään selvänä, että ensin on Tunturilatu ja senjälkeen tulee kerho. Näin pitäisi olla toiminnassakin. Yhdistyksen tärkeitä ja perinteisiä tapahtumia on vain kolme vuodessa, joten ne on helppo ottaa huomioon kerhojen suunnitelmissa. Tunturiladun tarvitsemat viikonloput ovat selvillä syyskokouksessa lokakuun alussa. Kerhoille jää valittavaksi oman suunnitelmansa toteuttamiseen neljäkymmentäyhdeksän viikonloppua. Rohkenen sanoa suoraan ilman kaarteluja ja kiertoilmaisuja mielipiteeni, että valinta on siis asennekysymys.

Olen näin halunnut ottaa tapahtumien samanaikaisuuden esille luottaen siihen, että tulevaisuudessa kerhot ottavat vakavasti Tunturiladun tarvitsemat kolme viikonloppua.

* * *

Edellä olevalla mielipiteelläni en vähättele kerhoja, vaan olen edelleen kiitollinen kerhojen tekemästä valtavasta työpanoksesta suomalaisten liikuttamiseksi. Kerhojen toiminta on Tunturiladun toimintaa parhaimmillaan.

* * *

Marja- ja sienestyskausi on jo hyvässä vauhdissa. Ruskaaika lähestyy, joten on monta syytä liikkua luonnossa ja nauttia.

Syksymmällä sitten nuotioterapoidaan.

Rantasalmella nähdään!

Raimoi

Lapinkävijä on poissa

Hannu Yrjänäinen syntyi 8.5.1947 Oulunjoen kunnassa ja menehtyi 24.7.2015 Oulussa kotinsa portailla matkalla synnyinkotiinsa.

Valmistuttuaan diplomi-insinööriksi Hannu työskenteli lähes 40 vuotta Oulun Energiassa. Eläkkeelle hän jäi viitisen vuotta sitten teknisen neuvonnan päällikön toimesta.

Työn ohessa Hannulle oli tärkeä vapaa-ajantoiminta mahdollistaen luonnossa liikkumisen. Hän oli yksi Oulun Seudun Lapinkävijöiden perustajajäsenistä 1980-luvun puolivälissä.

Suomen Matkailuliittoon kuulunut yhdistys järjesti Oulun alueella kerhoiltoja, retkiä ja vaelluksia sekä vuokrasi retkeilyyn liittyviä varusteita.

Aluksi yhdistyksen järjestämät vaellukset kohdistuivat Kilpisjärven mahtaviin eräamaamaisemiin. Lappimme tuli monelle vaeltajalle tutuksi yhdistyksen retkillä.

Vuosien myötä vaellukset laajenivat Ruotsin ja Norjan jykeville tuntureille. Matkailuliiton jäsenyys mahdollisti vaeltajille edullisesti Svenska Turistföreningin ja Den Norske Turisföreningin erinomaisten tupaverkostojen käytön.

Hannulle useilla vaelluksilla tutuksi tulivat niin Suomessa, Ruotsissa ja Norjassa kulkeva Pohjois-Kalottireitti kuin Ruotsissa Kungsleden.

Vuonna 1887 perustetun Matkailuliiton taloudelliset vaikeudet aiheuttivat sen että Oulun Seudun Lapinkävijät jäivät ilman kattojärjestöä vuonna 2001 Matkailuliiton konkurssin takia.

Hannu oli yhtenä vaikuttamassa että Oulun Seudun Lapinkävijät lakkautettiin. Tilalle perustettiin 16.12.2006 Suomen Ladun ja Tunturiladun alaisuuteen tunturikerho Lapinkävijät Owla.

Yhdistys jatkoi kerhoiltojen, tapahtumien ja vaellusten suunnittelua Hannu Yrjänäisen toimiessa puheenjohtajana.

Hannulle tärkeää oli myös kalastus. Tätä hän pääsi toteuttamaan muun muassa useilla suunnittelemillaan yhdistyksen Inarijärven kirkkoveneretkillä.

Hannulle merkittävää retkillä ja vaelluksilla oli hyvä ruoka. Hän oli erinomainen ruuanlaittaja. Vaelluksilla hänellä oli aina oltava mukana iso muovikassi valkosipulia, purkki paahdettua sipulia, runsaasti suolaa ja iso kattila yhteisruokailua varten.

Näistä löytyi perusta Hannun laittamalle makoisalle ruualle.

Useilla vaelluksilla muistan kuorineeni ja pilkkoneeni Hannulle valkosipulin kynsiä.

Luovuttuaan Owlan puheenjohtajuudesta hänestä tuli yhdistyksemme ensimmäinen kunniapuheenjohtaja.

Myöhemmin luovuttuaan yhdistyksen retkitoimikunnan jäsenyydestä Hannu halusi jatkaa yhdistyksen vuokravälineiden hoitoa ja vuokraamista. Tämä Hannulla oli myös mielessään perjantaina 24.7.2015 matkallaan synnyinkotiinsa.

Hannua kaipaamaan jäivät puoliso Kyllikki, tyttäret Mari ja Katri puolisoineen, huhtikuussa 2015 syntynyt ensimmäinen lapsenlapsi Ukko sekä laaja ystävien ja tunturissa vaeltavien joukko.

Hannu Liljamo
Lapinkävijät Owla pj

Hannu Yrjänäinen oli Lapinkävijät Owlan ensimmäinen puheenjohtaja.

Leila Virtanen

KANNESTA KANTEEN

Tutkija renkinä Sompiossa

Timo Helle pestautui pororengiksi Lokkaan ja kokosi kokemuksistaan kirjan Porovuosi.

Tunturissa näkee lähes aina ainakin yhden poron ja moni katsoo jo tien penkkoja Lapinmatkallaan, että milloinkahan se ensimmäinen poro näkyy.

Ja kyllä niitä on kuvattukin. Suuria porotokkia näkee harvemmin, mutta kyllä niihinkin voi törmätä räkkäaikana Lapin suoalueiden läpi kulkevilla teillä tai tunturialueilla.

Timo Helle on varmasti yksi maamme parhaimmista porotutkijoista ja hän on nyt kerännyt tietonsa kansiin nimellä ”Porovuosi – tutkija pororenkinä Sompiossa”.

Porotalous elää vielä vahvana Lapissa ja yksi näistä alueista on Kemin–Sompion alue, jossa on 150 poronomistajaa. Kemin–Sompion paliskunta on maamme suurin paliskunta ja myös pinta-alaltaan (5500 km²) suurin. Korvatunturi lienee sen tunnetuin kohta.

Helle jäi vuorotteluvapaalle vuodeksi 2009 ja hän pestautui lokkalaisten pororengiksi. Teki porotöitä, istui kämpillä, kuunteli ja keskusteli ja tuloksena syntyi monipuolinen kirja porosta, sen elämästä, kansanperinteestä ja porokämppäkulttuurista.

Hänen onnistui kerätä vanhaa porotietoa vuonna 1935 syntyneeltä **Eelis Raasakalta**, joka oli ollut legendaarisen poromies Moskun renkinä.

Porotalous on puolen vuosisadan aikana teknistynyt. Ennen perheet jutasivat kesä- ja talvilaidunten väliä. Nyt porot kerätään aitauksiin moottoripyörillä, kelkoilla ja mönkijöillä ja jopa helikopterilla.

Silti poron vuosi ei ole juurikaan muuttunut. Suurin muutos on ollut ehkä se, että poroja ruokitaan nykyisin heinillä talvikausina.

Erikoista on myös se, että poroerotuspaikan kirnussa suvun ja perheen eri-ikäiset miehet ja naiset kohtaavat toisensa samoissa töissä. Harvassa muussa elinkeinossa tätä tapahtuu.

Poronhoitoon liittyy myös paperityö, mutta pääosin se on kuitenkin välillä jopa rankkaa ulkotyötä, johon kuuluvat pakkaset, sumut, eksymiset ja työvälineiden rikkoutumiset. Suurpedotkin tekevät omia harmejaan porojen omistajille.

Kirja jakaantuu erilaisiin kokemuksiin ja tarinoihin, joissa on mukana moni tiedonjyvä.

Eri kappaleissa on kerrottu porotaloudesta ja siinä on pohdittu myös maankäyttöä, suurpetoproblematiikkaa ja porojen elämää eri kantilta. Kirjan lopussa on laaja lähdeviittausluettelo ja myös poro-taloussanastoa. Työssä näkyy tutkijan kriittisyys ja puolueettomuus.

Hellettä voi onnitella upeasta työstä, jonka Maanhenki on kustantanut poroista ja porotaloudesta kiinnostuneille.

Suosittelen kirjaa tunturilatulaisten peruskirjaksi.

Antti Karlin

Kolbman kuulumiset

Isojärven kansallispuistossa kulkija tuntee itsensä pieneksi valtavien siirtolohkareiden juurella.

Kaikessa hiljaisuudessa Kolbmalla on ollut monenlaista toimintaa ja osallistuminen on ollut kohtuullisen runsasta.

Maaliskuun puolivälissä järjestimme talviretkeilykurssin Kortejärven kämpällä ja sen lähimaastossa. Osanottajia oli mukavasti, mutta olosuhteet eivät olleet kovin talviset. Lunta oli maastossa hieman enemmän kuin kesäisin ja hiihtäminen ahkiota vetäen maastoleiriin Kaukaloisenkalliolle meni enimmäkseen paljaalla maalla, vähäisiä lumilaikkuja hyödyntäen.

Maalis-huhtikuun vaihteessa toteutui johtajasusivaatimukset täyttävä 300 kilometrin hiihtovaellus.

Kilpisjärveltä alkanut ja mutkan kautta Susikyröön päättyneellä kahden viikon retkellä koettiin niin huonoa kuin hyvääkin säätä. Kelit ja osallistujien kunto paranivat loppua kohden.

Toukokuun viikonloppuretkellä Isojärven kansallispuistossa oli 15 henkeä patikoimassa ja kuusi melomassa. Osallistujien ikähaitari taisi venyä yli 60 vuoden mittaiseksi.

Kansallispuiston hieno kalliomaasto ja upeat metsät, majavien tihutyöt sekä erikoisen luolaston koluaminen olivat antoisia kokemuksia.

Luolaston uumenista löytyy jäätä vielä keskikesälläkin. Koko viikonlopun ajan ilma oli kylmä ja kova tuuli tehosti sen vaikutusta aina luihin ja ytimiin asti.

Alkukevään patikkavaelluksella Hammastunturissa oli toistakymmentä vaeltajaa. Leppoisalla vaelluksella kalasteltiin ja nautittiin, niin kaloista kuin luonnostakin.

Tammikämpän rakennusprojektissa oli kaikkiaan kymmenen talkoolaista, joista osa oli muistakin kerhoista. ”Uusvanha” kämppä saatiin viikon aikana melkein valmiiksi ja Metsähallituksen miehille jäi enää pientä viilausta.

Kesäpäivä Kangasalla -päiväretkellä tutustuttiin kalasääksen ”kalatoriin” sekä Sarsan kivikautisiin asuinpaikkoihin ja Rauman edustalle Säpin majakkasaarelle tehtiin viikonlopun retki.

Elokuussa on suunnitelmissa vaellus Vätsärin erämaa-alueella ja majavaretki Evolle.

Marraskuussa on suunnitelmissa järjestää taas suosittu retkeilyaiheinen yleisötilaisuus kirjastotalo Metsossa.

Tulevasta toiminnasta sen verran, että olemme luvanneet järjestää ensi vuonna Tunturiladun kevätpäivät ja – kokouksen.

Tapahtuma aloittaa Tunturiladun 70- juhlavuoden, joten pyrimme tekemään tilaisuudesta juhlallisen sekä kiinnostavan.

Tapahtumapaikaksi etsimme sellaisen leirikeskuksen, että mahdollisimman moni voisi osallistua niin kokoukseen, kuin viikonlopun talvipäiville.

Joutenkulkija jostakin

Valinta johtokuntaan ja sitoutuminen

Tunturiladun sääntöjen mukaan johtokuntaan jäsenet valitaan kaksivuotiskaudeksi. Puolet jäsenistä on vuosittain erovuorossa. Puheenjohtajan toimikausi on yksi vuosi.

Syksyn vuosikokouksessa erovuorossa ovat puheenjohtaja Raimo Pahkala sekä johtokunnan jäsenistä **Kari Halinen, Hannu Liljamo, Paul Pakarinen** ja **Pentti Vainio**.

Johtokunnassa jatkavat **Tuula Forström, Panu Loisa, Erkki Maununen** ja **Johanna Nevalainen.**

Johtokuntaan valittu jäsen on aitiopaikalla Tunturiladun asioiden tietämisen ja päättämisen suhteen.

Työ on vapaaehtoista paneutumista yhdistyksen asioihin. Se vaatii ajan käyttöä, mutta on samalla palkitsevaa.

Toiminta johtokunnassa on mielenkiintoista ja haastavaa. Jäsenten kerhokattavuuden soisi olevan mahdollisimman laajan kuten on ollut tähänkin asti.

Toivon, että jokainen jäsen ja kerho paneutuu etsimään mieleisiään ehdokkaita johtokunnan jäseniksi.

Kun vuosikokous valitsee johtokuntaan jäsenen, se on suuri luottamuksen ja arvostuksen osoitus.

Ei ole kyseessä ”kunniavirka” vaan vuosikokous uskoo valitun osallistuvan aktiivisesti johtokuntatyöskentelyyn ja sitoutuvan antamaan parhaan työpanoksensa yhdistyksen kehittämiseen ja jokapäiväisten asioiden hoitamiseen.

Koska johtokuntaan valitut jäsenet edustavat valitsijoitaan, tulee yhteydenpito heihin olla mahdollisimman vaivatonta. Siinä on apuna talvipäivät, kesäpäivät, syyspäivät ja susiaiset.

Kenttäväen tapaaminen kasvokkain ja mielipiteen kuuleminen on tärkeää, jotta löydetään paras mahdollinen ratkaisu visaisiinkin kysymyksiin.

Fyysinen kohtaaminen voittaa aina erilaisen sähköisen viestinnän.

Vuosikokous antaa vallan. Johtokunnan jäsenellä on vastuu.

Raimo Pahkala
puheenjohtaja

Postituskokeilu sujui hyvin

Tunturilatu-lehden ja Latu ja Polku-lehden yhteinen postituskokeilu lehtien edellisten numeroiden osalta sujui paremmin kuin hyvin.

Palautetta on tullut niukasti, mutta vanha sääntö on, että kun on hiljaista, kaikki on hyvin. Yhteispostituksesta kertyy Tunturiladulle niin merkittävä säästö, että sitä on järkevää jatkaa.

Jos jäit ilman vuoden kakkoslehteä, ota yhteyttä jäsensihteeri **Tiina Loisaan.** Hänellä on ylimääräisiä lehtiä iso pino. Lehdestä otettiin varmuuden vuoksi vähän isompi painos, jotta lehteä olisi tarjolla jälkikäteen ilman omaa numeroa jääneille.

Kokeilu jatkuu vielä nelosnumeron osalta, joka ilmestyy marraskuun lopulla. Materiaalit seuraavaan lehteen on oltava minulla **30. 10.** eli kaksi viikkoa normaalia aiemmin.

Se lopullisesti ratkaisee, miten toimimme ensi vuonna. Järkevää olisi postittaa lehdet yhdessä. Yritämme sovittaa aikatauluja yhteen niin, että lehdet tulisivat jäsenille yhtenä pakettina.

Satu Ojala
toimitussihteeri

Tammikämppä nostettiin pystyyn talkoilla

Seitsemän kolbmalaista, kaksi kuoktelaista, yksi owlalainen sekä 1-3 miestä Metsähallituksesta pystytti ”uusvanhan” Tammikämpän Luirojoen varteen kesäkuun alussa.

Alun perin suunnitelmissa oli kunnostaa Luirojärvellä oleva huonokuntoinen Raappanan kammi, mutta määrärahojen niukkuuden vuoksi se siirtyy tulevaisuuteen. Talkookohteeksi otettiin sitten uuden Tammikämpän pystyttäminen, koska sen hirret oli jo hankittu edellisenä vuonna. Autiotupana toiminut Tammikämppä oli ollut jo vuosia käyttökiellossa.

Talkoiden valmistelut alkoivat jo viime vuoden puolella. Ilmoituksissa houkuteltiin asiasta kiinnostuneita tunturilatulaisia ja heitä tuli hyvissä ajoin sopiva määrä.

Lauantaina 6.6. kokoonnuttiin Lokassa, josta venematka tulvivaa ja mutkaista Luirojokea vastavirtaan kesti kolme varttia. Talkoopaikalla olivat vastassa UK-puiston johtaja **Pirjo Seurujärvi**, Metsähallituksen talkoovastaava **Tarja Tuovinen** sekä puistomestari **Antero Aikio**.

Tavaroiden purku veneestä ja raijaaminen noin sadan metrin päähän työmaan lähelle vaati useita reissuja. Ensimmäisenä työnä pystytettiin Martin iso telttakatos ja sen suojiin perustettiin keittiö sekä ruokailutila.

Kämpän peruslaatat olivat jo valmiina paikoillaan ja ympärillä lojui kasa vanhoja hirsiä. Hirret olivat Arvojärven puretusta kämpästä. Kaikki muu sahatavara, purupaalit sekä naulat oli tuotu talven aikana ja varastoitu vanhan kämpän suojiin. Ensimmäisen illan ohjelmassa oli jo peruspilarien valua.

Sunnuntaina painavan hirsirakenteisen puuceen nostamisessa kivipilarien päälle oli ongelmia, koska isoja kiviä ei tahtonut löytää maastosta. Vanhan savottakämpän raunioista ruostuneen kiukaan sisältä kiviä vihdoin löytyi ja asensimme niitä puuceen peruspilareiksi. Päivän aikana siirsimme myös kaikki hirret järjestykseen rakennuksen oikeille sivuille. Viileä ja tuulinen päivä päättyi iltanuotiolla.

Maanantaina aamulla paikalle saapuivat puistomestari ja kaksi Metsähallituksen miestä. He toivat lisää tarvikkeita ja telttasaunan kiukaan. Hirsiseinien salvaminen aloitettiin ja hirsikerta toisensa jälkeen asettui paikalleen enemmän tai vähemmän sopivasti. Neljännen ja viidennen varvin kohdalla oli rakennettava jo tellinkejä ympärille.

Tiistaina jatkoimme hirsiseinien kohottamista ja päässimmekin viimeiseen hirteen. Työtä nopeutti se, ettei hirsiä varattu uudestaan. Toisaalta, jälkikin oli sen mukaista, sillä salvoksiin jäi jopa oravan mentäviä aukkoja. Kurkihirreksi kaadoimme metsästä pystykelon, jonka kannoimme kämpän luo ja nostimme ylös harjalle. Sitten rakensimme kattotuolit ja osan tippalaudoitusta.

Keskiviikkona alkoi katon laudoittaminen. Päivän aikana muutaman rajun sade- ja raekuuron ajaksi siirryimme ruokailukatokseen suojaan. Iltaruokailun jälkeen siirryimme veneillä Uulalaan saunomaan. Puna-valkoiset entisöidyt rakennukset kohosivat hienolla paikalla leveän Luirojoen rantatörmällä vihreällä niityllä ja kaukana pohjoisessa metsien takana kohosi Sokosti.

Saunomisen jälkeen ajoimme takaisin Tammikämpälle. Matkalla näimme joutsenia ja kalasääsken sekä muita pienempiä kahlaajalintuja. Ilta oli kylmä ja veneessä paleli. Alpo lähti viidennelle venematkalleen yöpymään Uulalaan. Sanoi menevänsä saunaan lämmittelemään … ja lämmittää vielä kaljansakin.

Torstaina jatkoimme katon laudoitusta sekä reunojen viimeistelyä ja myös kattoluukku saatiin valmiiksi. Lattiavasat asennettiin paikoilleen ja vanerilevyjen avulla alapohja saatiin nopeasti valmiiksi. Kattotyössä harja sekä reunat pellitettiin ja kattohuopia ehdittiin naulata muutama siivu. Peruspilareina olleet kevytharkot saivat pintaansa rappauksen.

Perjantaina saatiin kattohuovat asennettua. Alapohjan vanerien ja seinähirsien välissä olevat kaikki myyrän mentävät kolot tukittiin teräsverkolla. Vanerien päälle asennettiin tervapahvit ja niiden päälle tuli noin 20 sentin paksuinen kutterilastukerros eristeeksi. Tämän eristeen sisään tallensimme dokumentin talkoolaisista: laudanpätkä, jossa oli kaikkien nimet sekä kolbman tarra.

Lattian laudoitus aloitettiin aamupäivällä ja kolmen, neljän miehen voimin. Työtä tehtiin iltamyöhään asti, jolloin lattia saatiin valmiiksi. Osa talkoolaisista laudoitti päätyseinässä olevat erikoiset aukot alkuperäisen mallin mukaiseksi. Työpäivän pituudeksi tulikin 14 tuntia.

Lauantai 13.6. oli talkoiden sovittu lopetuspäivä. Aamiaisen jälkeen purimme leirin ja teimme vielä kaikenlaista pikkuhommaa kämppään, mm. ikkunat ja ovi laitettiin hätäisesti paikoilleen. Kämppää ei ehditty saada kokonaan valmiiksi.

Metsähallituksen miehet tekevät myöhemmin lattian lakkauksen, sisäseinien paneloinnin, välikaton laudoittamisen, oven asennuksen, kamiinan laiton sekä muun viimeistelyn.

Lahjoitimme puistomestarille *Kammit ja autiotuvat* kirjan talkoolaisten nimikirjoituksin. Puolen päivän aikoihin lähdimme pois. Sentiojalta ajoimme Lokkaan saunomaan sekä syömään poronkäristystä.

Tiivis ja antoisa talkooviikko oli päättynyt. Kaikilla oli tekemistä ja jos seinille tai katolle ei mahtunut kiipeilemään, oli muutakin puuhaa. Kenenkään työpanos ei ollut vähäinen, sillä kaikki aputyö joudutti varsinaisen rakennustyön sujumista. Keittiömestarimme Martti piti talkoolaiset runsaassa ja maittavassa ”leivässä”.

Myöhemmin Metsähallitukselta tuli runsaat kiitokset tehokkaasta ja pitkälle viedystä työstä sekä toivomus talkooperinteen jatkumisesta.

Joutenkulkija jostakin

...ja tähän asti päästiin.

Virallinen potretti talkoiden päätteeksi.

Historiaa

Alkuperäinen Tammikämppä on rakennettu v. 1939 uittolanssin tukikohdaksi Luiron varteen Anterista tulevan tukkitien päähän. Sota katkaisi isot metsätyöt sekä tukkitien käytön. V. 1950 Tammikämppä heräsi uuteen eloon savottakämppänä ja 1960-luvun alussa lähialueella ryhdyttiin puiden kaatoon.

Entinen Tammikämppä, eli savotan pääpirtti, siirrettiin Rovaniemelle Lapin metsämuseoon 1970-luvun alussa ja sai siellä nimekseen *Luiron pirtti.* Autiotupana vuosikausia toiminut kämppä oli alun perin hartsuherran eli muonittajan ja savottakaupan pitäjän kämppä ja varasto. Jonkin aikaa hartsuherrana toimi myös *Moskun* poika *Hihna-Lasse*. Mh:n suunnitelmissa on sulkea tämä vanha hartsuherran kämppä ja antaa sen ränsistyä arvokkaasti paikalleen. Lähistöllä on tiheän koivikon peitossa löydettävissä vielä vanhoja rakennusten perustuksia sekä toista sataa metriä pitkän tammen eli padon jäännöksiä. Kirjassa *Muuttuva Sompio* on Jorma Mattssonin asemapiirros alueesta.

Sompion perillä Luiron varrella olevilla kahdella talolla on synkkä historia. *Uulalassa* v. 1943 partisaanit tappoivat talon vanhanemännän kotiovelleen. Tapahtumasta on vieläkin muistuttamassa luodinreikä ulko-ovessa. Kilometrin verran ylävirtaan olevassa *Yli-Luirossa* kaksi pikkulasta ja mummo pääsivät pakenemaan metsään, mutta yksi vanhus ammuttiin ja toinen vietiin sotavangiksi. Yli-Luiron päärakennus poltettiin ja muurattu piippu on vielä pystyssä.

Tiedot on Yrjö Teeriahon kirjasta *Muuttuva Sompio*.

Pesulle?

Owla Akula kyläsä

Aamuna aurinkoisen huhtikuun lauantain meitä lähti nelijä autoa Suomen Ladun Akumajaa ja Dominicin-mökkiä. Kakslauttasen läheltä Kiilopään talakoolainen tuli omala autola mukaamme. Inarisa tavoitimme viidennen auton autoletkaamme.

Karigasniemen K-Extrasta Jari luovutti meille suullisten ohojeiden lisäksi mökkien avvaimet. Vajaa 25 kilometriä Utsjoen suuntaan ja vasemmale parkkiin autot. Tavaroiden purkaminen ja ahkioiden kasaaminen olimme valamiit 3,3 kilometrin hiihtoon Akule. Hieman ylös ja joskus alas keikkuen ahkiot perässä paidat pikkuhilijaa kastuen hiestä saavuimme Akule.

Ei ollut Iines, ei itse Aku eikä myöskään pikkuoravia Tikua ja Takua meitä toivottamasa tervetulleeksi Akumajale. Pikkuoravien olisi luullut olevan kotona koska olimme saaneet tehtävän myrkyttää Dominicin mökisä havaitut kirput. Suomen Ladun mukaan ne olivat joko orava-, lintukirppuja tai ehkä joitain muista jyrsijöistä aiheutuneita kirppuja.

Lämmitimme ohojeiden mukaan mökin ja suoritimme aerosolimyrkytyksen. Dominicin mökkiin majoittuvat miehet joutuivat yheksi yöksi evakkoon Akumajan puolele osa lattioile ja takkahuoneen sänkyihin. Iso mutka matkasa oli myös ettemme löytäneet Akumajan sisälä eteisesä ohojeen mukaisia lisäavaimia, vaan ne piti hommata K-Extran Jarilta kipaisten maantien varresta hakemaan taas kerran paita hiestä kastuen.

Muuten kaikki hyvin ja kuorsaus täytti Akumajan. Aamuisin yhteiset aamupuurot ja kahavit virittivät owlalaiset luontoretkille. Mikä Akujoen varteen, mikä autoile takas hakemaan lisää kampet-

Oktalaisten vieraana Manamansalossa

Jouko Koivu

Hiekkatörmät ovat tunnusomaisia Manamansalossa.

Tunturikerho Okta järjesti retkipäivät 23.-24.5.2015 Oulujärven Manamansalossa. Vieraiksi he saivat viisi kumpelaista. Ensimmäinen päivä oli myrskytuulinen, jonka vuoksi koko saari, suuri osa Vaalan kuntaa ja muuta Kainuuta oli sähköittä. Jo Manamansalon leirintäalueelle mennessä näimme sähkölinjoille kaatuneita puita ja yksi mänty rysähti nurin myös iltakävelymme aikana. Tervetulotilaisuus oli siirretty Särkisen järven toiselle tulentekopaikalle harjun antaessa sinne paremman tuulensuojan.

Majoittumisen jälkeen lähdimme vanhalle erämaakirkolle kovassa tuulessa. Reitin varrella näimme kauniita jäkäläkankaita, vanhoja jäkälän keruun merkkejä, tervahautoja ja Peurapolun varrella pyyntikuoppaketjun. Polun viereen soramonttuun on rakennettu myös kivikauden malliin peuranpyyntikylä. Peurapolku johtaa erämaakirkolle, joka on jo kivikaudella asuttua seutua. 1559 rakennettu kirkko poltettiin rappasotien aikana 1581. Vanhan kirkon paikalla on nyt muutaman kerran kesäisin käytetty erämaakirkko komeine kellotorneineen. Tutustuimme myös kirkon vieressä olevaan Kainuun ensimmäisen hautausmaan muistomerkkiin.

Seuraavana päivänä teimme saarikävelyn pitkin rantaa ja sisämaan poikki. Myrsky oli heikentynyt ja muutenkin sää suosi kävelyä. 5 m ja paikoin jopa 10 m korkea törmä oli nähtävyys ja myös myrskyjen muistomerkki. Pohjoisrannalla luonto on paljon monipuolisempaa, mutta siihen kannattaisi tutustua erikseen ja vähän myöhemmin. Oulujärven rannat ja saaret tunnetaan hiekkaisina. Ärjänsaaren hiekkatörmä on ehkä komein, mutta Manamansalon törmät ovat myös vaikuttavia ja pitkiä. Jyrkkä törmä kuluu helposti, joten puut kaatuvat yleensä rantaan päin. Törmän kunttalippa saattaisi kävellessäkin murtua, jos menee liian reunaan.

Reitin kaukaisimmassa kohdassa Makkaraniemen katetussa tulentekopaikassa kahvittelimme ja pidimme taas lättykestit. Välillä tarinoimme myös alueen historiasta ja tutustuimme Manamansalon luontoon. Tervanpoltto oli aikoinaan merkittävä elinkeino Kainuun asukkaille. Muutama tervahauta on säilynyt hyvin. Pitkillä tervaveneillä terva kuljetettiin välillä myrskyisän Oulujärven yli ja sitten Oulujokea pitkin Ouluun. 1860-luvulla myrskyjen lisäksi vitsauksena olivat muutamia vuosia Suomen sisävesien ainoat merirosvot, nuorten miesten porukka, joka oli jäänyt työttömäksi rautaruukeilta ja päätti hankkia elantonsa ryöstämällä elintarvikkeita ja muita tarvikkeita tervansoutajilta ja rantatalonpoikien aitoista. Alkuun heidän kiinniottonsa näytti hankalalta.

Manamansalon toteemi. Taitaa olla menninkäisen pää ylimpänä. Männyn pahkuroissa voi erottaa oman mielikuvituksen mukaan monenlaista mönkijää.

Kellotorni on vanhan kirkon muistomerkkinä.

Retkeläiset tutustuvat luonnon eri tyyppeihin.

Sirkka-Liisa.

Makkaraniemessä on hyvä taukopaikka.

Yksi syy oli se, että he jakoivat saalista myös omien kyliensä asukkaille. Lopulta heidät vangittiin ja ruoskittiin Kajaanin torilla, jonka jälkeen rosvoja ei enää tavattu ”Kainuun merellä”.

Oktalaiset olivat nähnet kovasti vaivaa retkipäivien onnistumiseksi. Kohteena oli kappale erikoista Kainuuta, johon kannattaa tulla kauempaakin tutustumaan. Me vieraat kiitämme ja uskomme, että he olivat meidän laillamme hyvin tyytyväisiä.

Jouko Koivu

ta, mikä muuten vaan johonkin. Näin kului viikko hienoja maisemia ihaillen ja Akujoesta raikasta tunturipurojen juotavaa noutaen. Erinomainen sauna lämpesi jo jonain iltapäivänä ja vähintäänkin illala. Makoiset olivat löylyt hirsisaunasa.

Kirpuista ei ollut tietoa Domicin mökissä koko viikon aikana. Loppuviikosta yöpakkaset helepottivat suuresti luonnosa kulukemista. Hanki kanto, suksi luisti tai lumikenkä kuluki. Nousimme myös kohti Akuvaaraa, jossa oli oivalliset tunturihankikannot hiihellä eestaas ja jopa nelijä joukostamme kävi kaukana vaaran päälä kirjoittamasa nimensä kirjaan tulevile sukupolovile ja historian kirijoittajile ihimeteltäväksi.

Lauantai- aamuna poislähön lähetessä matto-ja täkkisulukeiset. Laitoimme mökit kuntoon seuraavile Akule tulijoile. Akkunaluukut kiini ja lukkoon Eskon toimesta. Hieno viikko takana tulevaisuus edessä paidat jälleen hiestä kastuen hiihtelimme autoile. Tyhyjensimme ahkiot ja rinkat autoihin. Sukset katole ja menoksi K-Extran kautta Oulua kohti.

Kesälä tänne on päästävä uuestaan. Syksylä Owlan kerhoviikola Susi-Kiisala se on maholista. Kiitokset Akule ja terveiset Iineksele.

Hannu-serkku, ei Hanhi Owla

Jääjoutsen, uusi lajiko?

TUNTURILATU 2000

TARRAT TIKKU-ASKEIHIN

Juhlavuoden 2016 yhteisissä tapahtumissa tunnusesineenä on tulitikkuaski.

Kaikissa tikkuaskeissa on toisella puolen samanlainen tarrakuva ja toisella puolella tapahtumakohtainen tarrakuva.

Tarvitsemme apua tarrojen aiheen löytämiseksi.

LÖYTYISIKÖ SINULTA IDEOITA TARROJEN KUVA- TAI TEKSTIAIHEEKSI?

Voittanut ehdotus saa roppakaupalla kunniaa ja kiitosta!

Lähetä ehdotuksesi Tunturiladun sihteerille **lokakuun loppuun mennessä eli 31.10.2015** osoitteella: marita.jaaskelainen@tunturilatu.fi

Tiedotustoimikunta

Perhetapahtuma ja yöjuoksu Kumpen vuoden kohokohtia

Perhetapahtuma keräsi 300 kävijää.

Talviretkeilijä tervehti osallistujia.

Susi ja mummo lähdössä satupolun varteen.

Puolivälissä pysähdyimme ruokatauolle.

Tunturikerho Kumpe järjesti Pärnävaarassa Liperin kunnan juhlavuoden aloitustapahtuman (kunta 140 vuotta).

Hyvin onnistunut perhetapahtuma keräsi 300 osallistujaa sään ollessa leuto ja muutenkin hyvä. Käytössä oli kaksi kotaa, kahdet ulkotulet ja monenlaista toimintaa.

Osallistujille maksuton tapahtuma alkoi iltapäivällä ja päättyi juuri pimeän alkaessa. Tarjolla oli monenlaista toimintaa lapsille, pulkkamäkeä, rimpuiluköysistö, ritsa-ammuntapaikka, makkaranpaistoa, mehua ja pipareita.

Elämyspolkuna oli 400 metriä pitkä ”Susipolku”, jonka pääsi kulkemaan myös lastenrattaiden kanssa etukäteen metsään ajettua kelkkapolkua pitkin Lunta oli parikymmentä senttiä. Soihtujen valaiseman polun varrella oli susi-infoa, erilaisia ajatusta herättäviä tauluja, luminen susi, vaeltajalumiukko ja innostusta herättävä taival Puna-Hilkka –sadun merkeissä.

Pyöräilytapahtuma äitienpäivän aattona

Toukokuinen pyöräretki on Kumpella jo pitkä perinne. Nyt myös tämä tapahtuma oli mukana Liperin juhlavuoden tapahtumissa.

Äitienpäivän aatto ei ollut paras mahdollinen ajankohta pyöräretken järjestämiseen, mutta pyöräilijöitä oli ja sää suosi pyöräilijöitä. 43 kilometrin matka tuntui sopivalta, kun osa tuli pyörällä lähtöpaikalle Ylämyllyn Shellille vielä kauempaa, jolloin heille kertyi matkaa yli 70 kilometriä.

Ajoimme ensin myötätuuleen Polvijärven puolelle Sotkumaan, josta alkoi vastatuulivoittoinen osuus Käsämään. Sieltä taas jatkoimme laitamyötäiseen Ylämyllylle.

Välillä pidimme juomataukoja ja yhden varsinaisen evästelytauon puolivälissä. Kuorinkajärven rannalla nähtävyytenä olivat pitkät ja korkeat rantapalteet, jotka syntyvät useampaan kertaan talvella laajenevan jään puskiessa rantaa.

Viime talven aikana puita kallistui poikkeuksellisen paljon. Rantapalle on kyllä hyvin yleinen pientenkin järvien rannoilla ja usein puut ehtivät oikaista kesällä kasvunsa, jolloin syntyy käyriä rantapuita.

Yöjuoksulla kotimaisemissa

Kesäyön äänet, tuoksut, näkymät, yön olemus ja kokemus yöllä patikoinnista lienevät olleet osallistumiseen innoittajina niillä 22 kumpelaisella, jotka olivat liikkeellä Pohjois-Karjalan yössä 22–23.5. Pärnävaaran hiihtokeskuksen lähimaastoissa.

Sinne Pohjolanvaaran, Munakukkulan, Hevonharjun, Laksiaisenahon ja muutaman lammen tuntumissa kulkeville poluille ja teille **Koivun Jouko** oli suunnitellut kymmenen kilometrin reitin yökulkijoiden patikoitavaksi.

Mikäpä oli ”yöjuoksua” aloitellessa: Auringon laskevat säteet vielä lämmittivät iltakahdeksan aikaan, käki kukkui iltakukkujansa ja alkavan kesäyön sääkin oli mitä parhain. Muut linnut ja metsän eläimet lepäilivät omissa yöpaikoissaan, joten niitä emme paljoakaan nähneet ja kuulleet.

Välillä kuljimme yhteisestä sopimuksesta täyden hiljaisuuden vallitessa. Eräällä tauolla jokainen etsi oman kiitollisuuden puunsa, jonka oksille sai ripustella omassa mielessään olevat kiitollisuuden aiheensa ja tietenkin haasteltiin lähellä kulkevien kanssa kaikenlaisista asioista taivaankannen alla.

Keskiyön tuntumissa tarvittiin hetken aikaa otsalampunkin valoa synkässä kuusikossa kulkevaa polkua valaisemaan. Kaikenlaiset kulku-urat tulivat myös tutuiksi: kangaspolut, peltotiet, hakkuuaukeitten metsäautotiet, asfaltoitu hiihtoura, maantie sekä pieni pätkä vaaranrinne pusikkoakin.

Pekan paistamat letut tekivät kauppansa.

Reitin varrella oli kolme laavua, joista yhdellä laavulla oli nukkuvia kesäyön kulkijoita; kahden laavun edustalle viritimme tulet eväiden nauttimisen ajaksi.

Väänäsen Pekalla oli mukana tyrnimaidosta valmistettua lettutaikinaa – lettujen menekki omanahillolla päällystettynä oli taattua.

Vähän ennen aamuneljää aurinko antoi enteitä nousustaan maanlasten iloksi. Heinälammen rinteellä olevalta laavulta mekin ihailimme sen nousemista lammen vastarannan puiden yläpuolelle. Ja olikohan se sama käkikin, joka illalla tervehti meitä metsään meneviä kulkijoita, ja nyt auringon noustua kukunnallaan toivotteli meille hyvää lauantaimieltä ”yöjuoksumme” päätteeksi.

Yöpatikoinnistamme jäi kaikille mukana olleille sellainen fiilis, että vuoden päästä samanlainen juttu olisi uusittava kaikkien ”yökukkujien” iloksi. Suosittelemme tällaista ”yöjuoksua” muidenkin kerhojen toteutettavaksi.

Teksti ja kuvat:
Jouko Koivu ja
Onni Voutilainen

Yökävely herätti kiinnostusta.

Njallalaiset retkeilivät Inarinjärvellä

Melojien yhteispotretissa Tiina (vas.), Kari, Pirjo, Anita ja Sylvia.

Kesän alussa Levin Melojat ja Tunturikerho Njalla, päätti yhdistää voimat. Molemmat ovat pieniä seuroja ja samat ihmiset pitkälle aktiivijäseninä. Yhdessä suunnittelimme kesälle melontaretkiä. Kapsajoki ja Ounasjoki tulivat kesän aikana tutuiksi. Ounasjoen retkelle lähti mukaan myös Kittilälehden toimittaja ja saimme sitä kautta positiivista julkisuutta.

Kesän huipennus oli Inarille suunniteltu melontaretki. Tosin siihenkin sitten tuli mutkia matkaan, kun ensimmäinen ajankohta oli kesän sateisempia viikonloppuja ja siksi muutimme suunnitelmaa seuraavaksi viikonlopuksi. Onneksi näin teimme. Inarilla olen tottunut Inarinsäihin ja nehän ovat aurinkoisia ja lämpöisiä ja tietysti perin tuulettomia.

Mukaan lähti kuusi melojaa, joista viisi oli ensikertalaista. Saimme vahvistuksen Anitasta, joka tuli hyvin lyhyellä aikavarauksella Oulusta saakka. Tuntui hyvältä, että mukaan saimme myös Karin, joka oli ainut miespuolinen henkilö joukossamme, mutta hyvin pärjäsi akkalaumassa.

Lähdimme liikkeelle Inarin venesatamasta isolla kanootilla, johon mahtui hyvin kuusi vaeltaa ja heidän tavaransa. Ensimmäinen etappi oli Ukonkivi. Ukonselällä kuitenkin alkoi tuulla sen verran, että jäimme puoleen väliin Ukonkiveä saareen yöksi. Aamulla tuuli oli tyyntynyt ja aurinko alkoi paistamaan. Päivästä tuli täydellinen melontapäivä. Ukonkiven päältä kävimme ihastelemassa upeaa Inarinjärveä. Matka jatkui kohti Petäjäsaaria. Sopivaa saarta yöpymispaikaksi etsimme innolla ja löysimmekin täydellisen paikan.

Kun leiri oli pystytetty ja hyvin syöty, Kari otti virvelin esille. Sylvia, Namibian Ambomaan tyttö, sai hyvää opetusta Karilta ja tuloksena oli heti yli 40 cm harri. Sylvia tosin luuli, että sieltä tulee käärme ja heitti vavan ja kalan

Kesäiset päivät Lintukodossa

Tunturiladun kesäpäiville Haminan Lintukotoon osallistuneet saivat nauttia aivan upeasta paikasta, erinomaisesta säästä, mainiosta ruuasta ja leppoisasta tunnelmasta. Kuovzalaiset olivat löytäneet kesäpäiville oivan paikan.

Ohjelma noudatteli tuttua kaavaa. Perjantaina leiriytyneet pääsivät jo nauttimaan paikan tarjonnasta. Kesäisen päivän ja ajomatkan päätteeksi oli hieno pulahtaa Likolammen lämpimään veteen ja nauttia saunan lämmöstä.

Lauantaina ohjelmassa oli luontopolku, johtokunnan kyselytunti, saunomista, uimista ja syömistä useassa eri välissä ja tietysti iltaohjelma.

Lauantaina päätettiin myös projekti Saattaen vaihdettava. Tunturiladun pitkäaikainen sihteeri, välillä pienen huilipaussin pitänyt **Iitu Gerlin** sai seuraajan ja uutta sihteeriä, Tsietsan **Marita Jääskeläistä** perehdytettiin tehtäväänsä junan kyljestä tutulla projektinimellä.

Iitua Tunturilatu muisti nypläystyynyllä, joka on kätevä ottaa matkalle mukaan. Käsityöihmisenä Iitu oli lahjasta kiitollinen sanoen:

–Te olette ihania.

–Ystävät suosittelivat, perustelee Marita hyppäämistä Iitun saappaisiin.

Marita Jääskeläinen on innokas Lapin-kävijä ja vaeltaminen kiinnostaa päivä päivältä enemmän.

–Aiemmin kävin Lapissa vain syksyllä, lähinnä Itä-Lapissa. Nyt olin juhannuksen jälkeen Kilpisjärvellä ja olen huomannut, että kevät on ihanaa aikaa siellä. Oli hieno seurata luonnon heräämistä ja oli pakko ostaa kasvio.

–Kai minä haen omia rajojani. Haasteita pitää ottaa vastaan silloin kun niitä tarjotaan. Muutakin sisältöä pitää olla elämässä kuin työ ja toivon Tunturiladussa tutustuvani uusiin ihmisiin ja saavani myös uusia kokemuksia, sanoo Marita Jääskeläinen.

Kesäpäivillä kuultiin myös karhun mytologiasta, josta kertoi arkeologi **Timo Miettinen**.

Kuovzan puheenjohtaja Ari Mussalo toivotti väen tervetulleeksi. Taustalla oman kerhon kesäpäivien puurtajat. Komeasti lauloivat kuovzalaiset oman maakuntalaulunsa. Pienen kerhon väki oli omassa tapahtumassaan hyvin edustettuja ja puuhaa riitti jokaiselle.

Tunturiladun uusi sihteeri on Marita Jääskeläinen Kauhavalta. Hän on Tsietsan jäsen, mutta on myös mukana Vihttan toiminnassa.

Tunturiladun lippu on laskettu ja lipunnostosta ja laskusta huolehtinut Veijo Taavitsainen luovutti sen Njealljen Tuula Kirjoselle ja Pirjo Vainionpäälle. Seuraavan kerran lippu nostetaan salkoon lokakuuussa Tunturiladun susiaisissa Rantasalmella.

Tunturiladun pitkäaikainen sihteeri Iitu Gerlin juhli pyöreitä synttäreitään tunturilatulaisten kanssa. Johtokunta muisti sankaria lahjalla ja mainiolla mansikkakermakakulla. Pirjo Kukkonen pääsi vieruskaverina kakusta myös osingoille.

Luontopolun tehtävät saivat Login Paavo Kramsun, Oktan Yrjö Klemetti ja Login Irma Rytkölän mietteliäiksi. Kysymykset koskivat lintuja, kasveja, puita, veden lämpötilaa, etäisyyksiä, kappalemäärien arviointia ja kivenmurikan ja puukalikan painoeroa.

Johtokunnan piinapenkissä olivat mukana myös Tuula Forström, Erkki Maununen ja Pentti Vainio. Johtokuntaa tentittiin jäsenmaksuista, Susikyrön piha-alueen sähköistä, Pekan-Oskarin varausmahdollisuuksista, nettisivuista, tulevan vuoden ohjelmasta ja Tuula Forströmiltä kyseltiin, mitä hän on oppinut tai saanut johtokuntatyöstä. Kysymyksiin vastailivat myös puheejohtaja Raimo Pahkala ja Kari Halinen.

rannalle ja lähti karkuun. Onneksi Kari pelasti tilanteen ja pääsimme syömään iltapalaksi harria.

Sunnuntaiaamuun heräsimme sumun peitossa, joka teki unenomaisen tunteen maisemasta. Nopeasti sumu hälveni ja aurinko alkoi paistamaan lämpimästi. Matka kohti Inaria alkoi myötätuulessa. Kari ja Anita keksivät meille purjeen lainapeitteestä, joka sidottiin melaan. Saimme nauttia laineiden liplatuksesta ja ilmaisesta kyydistä isommilla selillä.

Kaikilla oli tunne, että retki Inarille oli liian lyhyt. Ensi vuona pitää päästä viikoksi, että saa nauttia kunnolla Inarinjärven maisemista ja kiireettömästä vaeltamisesta siellä.

Njalla mukana Vapaalla -tapahtumassa

Kittilän kunta järjestää vuosittain Vapaalla tapahtuman. Eri järjestöt pääsevät esittelemään toimintaansa ja hankkimaan uusia innokkaita jäseniä. Tunturikerho Njalla oli mukana tapahtumassa . Mukavasti pöydän ympärillä kävi väkeä kyselemässä, mitä me tehdään. Aika hyvin myös meistä tiedettiin. Tutuksi oli tullut etenkin potkukelkkavaellukset Haltille keväisin.

Sylvian ensimmäinen iso kala.

Toivotaan, että saamme uusia innokkaita vaeltajia joukkoomme nuorista ja vanhemmista. Kaikki ovat tervetulleita.

Raiski

Vapaalla-tapahtumassa partiojohtaja Kaisa Sirkiä kyselee, mitä Njallassa tehdään. Vastauksia antaa Raiski.

Turpakäräjät Kotkassa

Puheenjohtajamme pyysi, että allekirjoittanut tekisi yhteenvetoa johtokunnan pitkästä viikonlopputapaamisesta Tunturilatulehteen, joten tässäpä sulkakynäni jälkiä:

Todellakin; johtokunta kokoontui kauniina viikonloppuna toukokuun lopulla Kotkaan paikallisen latuyhdistyksen majalle miettimään tulevia. Tunturikerho Kuovza emännöi tilaisuutta ja haastoi johtokunnan lauantain Turpakäräjillä katsomaan asioita uusin ja avoimin silmin.

Alkuun nousi pöydälle mielipiteitä johtokunnan jäsenten lukumäärästä. Rami toi sen myös esille seuraavassa TL-lehdessä. Hänen näkemyksensä oli, että nykyinen määrä on hyvä. Toisenlaisiakin näkemyksiä tuli esille. Lähinnä jäsenmäärä nähtiin kustannuskysymyksenä. Toisaalta nykyinen tietotekninen kehitys ja uusi osaava sukupolvi luo mahdollisuuden etäkokousten pitämiseen. Vähäinen ei ole myöskään näkemys, että johtokunnan jäsen tuo omaan kerhoon parempaa tiedonkulkua päätetyistä asioista. Asia tullee syksyn vuosikokouksen päätettäväksi.

Johtokuntaa patisteltiin myös siitä, että se on etäinen jäsenistölle. Tähän voidaan kuitenkin todeta, että viimeisen kahden vuoden aikana johtokunta on asettanut itsensä esille ja tentittäväksi yhteisissä tilaisuuksissa. Tapaa tullaan kehittämään ja jatkamaan edelleen.

Johtokunnan jäsenille pitää saada myös entistä selkeämmät vastuualueet. Tätäkin on kyllä viime vuodet harjoiteltu. Sitoutumista ja intohimoa sitävastoin tulee saada lisää. Sitä ei löydy lähimarketista vaan sen tulee olla jokaisen tekijän sisällä valmiina.

Joku paikalla olija heitti hienosti, että sitä samaa tarvitaan rutosti myös kerhojen toiminnassa. Tuon viikonlopun mallin mukaan johtokuntaa kehotettiin vieraile-maan kerran vuodessa jonkun kerhon vieraana. Hyvä ajatus sai kannatusta.

Esille tuli myös kysymys Tunturiladun kyvystä muutoksiin ja toimintansa nykyaikastamiseen. Tuttuhan on, ettei uuden oppiminen ole suinkaan vaikeaa vaan vanhasta poisoppinen on se ahdistava asia. Tässäpä haaste tuleville vuosille.

Esimerkkinä muun muassa se, että vain osalla kerhoja on omat facebook-sivut ja yli 2000 jäsenestä muutama sata on oman järjestön fb-sivujen käyttäjä.

Mikä muu tapa on helpompi markkinointiväylä? Tunturilatu on hieno brändi, mutta markkinointi on ollut valovuosia jäljessä.

Siinä vain pieni osa esille tulleista käräjöinnistä. Haasteita siis riittää, mutta uskon nuorempien sukupolvien pystyvän vastaamaan ajan vaatimuksiin.

Pentti Vainio

Iloinen uutinen tunturilatulaisille!

Saamelaisalueen koulutuskeskuksen välittämän tiedon mukaan Saamenmaa jutaa Turkuun ensi syksynä kansainvälisille Turun Kirjamessuille 2.-4.10.2015.

Toisena kotimaisena alueena kirjallisuutta ja kulttuuriaan esittelee vireä yli 2000 saaresta koostuva Kustavi, jonka väkiluvun kesäasukkaat nostavat vuosittain 15-kertaiseksi.

Nyt on oiva tilaisuus tutustua monipuolisesti kahteen kulttuuriltaan vahvaan alueeseen, joilla kummallakin on oma messuosastonsa.

Tunturiladun Saamelaistoimikunta toivoo jäsenistön osallistuvan messuille runsaslukuisesti. Esillä ovat monipuolisesti kulttuurin eri muodot.

Kustavin osastolla lisäksi eräs painotuskohde merellisyys ja saaristo ja Saamenmaalla puolestaan saamen kielet, kirjallisuus, joiku ja tarinaperinne.

Saamenmaa on vuoden 2015 teemana Turun kirjamessujen ohjelmapäällikkö **Jenni Haukion** aloitteesta.

Teeman käytännön koordinoimisesta vastaa Saamelaisalueen koulutuskeskus. Mukana yhteistyössä ovat mm. Oulun yliopiston Giellagas-instituutti, Saamelainen korkeakoulu ja Lapin yliopisto.

Kustavin osaston järjestelyistä vastaavat Kustavin kirjallisuusyhdistys ry ja Kustavin kunta.

Osastojen yhteydessä olevan ohjelma- ja teemalavan Saamenmaa ja Kustavi jakavat ja vastaavat sen ohjelmatuotannosta kaikkina kolmena messupäivänä.

Tuloksena on varmasti jännittävä, mielenkiintoinen ja värikäs kokonaisuus! Turun kansainväliset kirjamessut on kulttuuritapahtuma, joka kerää yhteen noin 700 esiintyjää, noin 450 ohjelmanumeroa ja satoja näytteilleasettajia Turun Messu- ja Kongressikeskukseen.

Kävijöitä kolmen päivän tapahtumaan odotetaan noin 23 000. Kirjamessujen kanssa samanaikaisesti järjestetään myös tiedemessut sekä ruoka- ja viinimessut. Erityisesti kirja- ja tiedemessut limittyvät toisiinsa tiiviisti esimerkiksi yhteisen ohjelman kautta. Tapahtuman kotisivu www.kirjamessut.fi

Jouko

Ahkioita ahkeroitiin talkoilla

Tunturikerho Kavtsin ahkiotalkoissa tehtiin töitä ulkona tuulettomassa, lämpimässä auringon paisteessa.

Mukana olivat allekirjoittaneen lisäksi: **Ilkka Vainio, Antti Pulliainen, Pauli Aaltonen, Juha Kelkka, Martti Kemppainen, Kyösti Lamminjoki, Eila Nokelainen** ja ”uudempaa” talkooporukkaa **Mari Korkeaaho, Juhani Metsäpelto** ja **Antti Huovinen**.

Ilkka ja Mari jalasten asennuspuuhissa.

Ahkiot koottiin nyt ensikertaa omissa asennustelineissään, joilla työt pystyttiin tekemään ergonomisesti. Samoin kaikkiin vaiheisiin oli päivitetty asianmukaiset työkalut.

Uutta oli porakoneeseen asennettava pop-niitin kiinnittäjä, joka osoittautuikin erinomaiseksi hankinnaksi. Niittaus sujui sillä nopeasti ja jälki oli laadukasta. Ei tullut kramppeja käteen perinteisen niittipihdin puristamisesta. Joka vaiheelle oli kuvitetut ohjeet, joissa oli yksityiskohtaisesti selvitetty työmenetelmät, vaiheessa tarvittavat osat sekä työvälineet.

Ahkion runkoon oli tehty parannus, joka mahdollisti peitteen alumiinisen kiinnityslistan helpomman asennuksen ahkion keulaan. Peite on suunniteltu uusiksi siten, että se tilattiin täysin valmiiksi varusteltuna eli peite vain asennetaan paikalleen.

Asennuksen helpottamiseksi peitteen alareunaan on laitettu kanavaan 3mm naru, joka jää kiinnityslistan alareunaa vasten. Peitteen kiinnityksen kolmiolenkit on nostettu ylöspäin, jolloin muoviset kiinnityskoukut jäävät ahkion reunojen sisäpuolelle. Tämä ehkäisee niiden tarttumista esim. puihin. Samoin kumiköysi lyheni noin 2,5m eikä sitä tarvitse enää ahkiota pakattaessa noukkia lumesta vaan se on kokoajan ”silmien alla”.

Kuorman tuentakin parani. Peitettä kiertää heijastava nauha, joka helpottaa ahkion näkyvyyttä auton tai moottorikelkan ajovaloissa. Varaosapussi on kiinteänä peitteen sisäpuolella keulassa.

Antti Pulliainen, Kyösti Lamminjoki ja Eila Nokelainen keskittyivät varaston siivoukseen ja saivatkin sen todella upeaan kuntoon. Kaikki turha vietiin varaston päätyyn odottamaan poisvientiä. Sisälle lajiteltiin sinne jäävät tarvikkeet omiin paikkoihinsa aiheen mukaan. Tilaa tuli valtavasti lisää ja nyt on mahdollisuus löytääkin etsimäänsä.

Muut keskittyivät työpareina ahkioiden kasaamiseen. Uudet talkoolaiset opastettiin kokeneimpien toimesta työmenetelmiin vaihe vaiheelta eli jokainen sai kasata ahkion valmiiksi alusta loppuun asti.

Asenne oli kaikilla kohdallaan, töitä tehtiin sellaisella vauhdilla, että ei maltettu edes odottaa kahvin valmistusta ruokailun jälkeen vaan he karkasivat välillä töihin.

Lopuksi Antti lämmitti saunan ja talkoopölyt pestiin siellä pois.

Tuomo Väliaho

Tuomo Väliaho

Antti pitää prikkaa kynsillä niitin ympärillä ahkion sisäpohjaa vasten ja Martti käyttää kätevää, poraan asennettavaa niittauslaitetta.

Martti ja Antti asentamassa peitettä.

Upea kevätsää hemmotteli talkoolaisia, kuten Anttia (vas.), Marttia, Paulia ja Juhania.

Kämppätoimikunnan kuulumisia

Kolme työntäyteistä viikkoa

Työt aloitettiin heti kesäkuun alussa. Ensin viikolla 23 oltiin Susikyrössä. Talkoolaisia oli mukana ensimmäisen viikon aikana 8-10 henkilöä.

Viikon aikana saatiin kaikki vesikatot harjattua, rännit puhdistettua ja vuotokohdat korjattua. Aihkin saunan viemäri uudistettiin ja Aihkin majoitustilan sisävarustusta paranneltiin (uudet patjat, sähköhella jne.) ja rantasaunan lattiapinnoille asennettiin uudet ritilät.

Viikon aikana Pekan-Oskarin lattiat lakattiin, lisättiin naulakoita ja sähköpistorasioita järjesteltiin uudelleen sekä Aihkissa, piha-alueella ja Pekan-Oskarissa.

Joustonarut asennettiin keittokatokseen ja kaikkien Oskarien terasseille porojen esteeksi. Myös vanhan kämpän hellan savuhormi uusittiin ja kamiinan savupelti korjattiin sekä kaapistoja uudistettiin.

Myös kaikki Susikyrön vuosihuoltoon kuuluvat työt tuli tehdyksi viikon aikana ja paljon muuta (rantasaunan kiukaan piipun korjaus, kalastuslupa-asiat kuntoon, piha-alueiden kunnostusta, suursiivoukset, polttopuut vajaan, kaikki nuohoukset jne.).

Toinen talkootyöviikko oltiin sitten Kiisalla vähän pienemmällä porukalla.

Kaikki suunnitellut työt tuli sielläkin tehdyksi. Viikko siinä meni, kun laituri korjattiin, omalta tontilta otettu polttopuu varastotiin katoksiin, saunan vesipadan hormiliitos uusittiin, vesikaton huoltotyöt tuli myös tehdyksi.

Majoitustilan ylälaverille tehtiin uudet portaat ja kaiteisto, lattia maalattiin vaaleanharmaaksi ja keittokatokseen tehtiin ritilälattia.

Myös Pekan-Kammin ikkunan hyttysverkko tuli uusituksi, samoin kaikki vuosihuoltotyöt (suodatinkenttä, puuceen tyhjennys, komposti, nuohoukset ym. sellaiset).

Kiisalla myös suursiivoukset ja kämppälaskenta saatiin tehdyksi viikon aikana.

Kolmas työviikko oltiin sitten Talaksella ja saatiin vähän lisää talkooväkeä avuksi. Myös Talaksella kaikki tilat tuli siivotuksi, paranneltiin ikkunatiivistyksiä, laiturit korjattiin.

Vesikattojen huoltotyöt tuli tehdyksi, saunan ja majoitustilan portaat uusittiin, samoin saunan paneelikatto osin uusittiin, varastorakennuksen perustusta korjattiin ja puuvaraston avoin tila suljettiin lukittavalla liukuovella.

Talasjärven vene peruskorjattiin sekä hankittiin uudet airot. Saunarakennus maalattiin ja lauteet käsiteltiin saunasuojalla. Kaikkien ikkunoiden salvat uusittiin ja naulat poistettiin seinistä ja kämpän keittiönurkan ikkunan päälle tehtiin hylly.

Myös kylmäsäilytystilat ja keittokatoksen hella peruskorjattiin. Talaslompolon ojan silta uusittiin ja kämpän varustusta. paranneltiin (tuotiin tyynyjä, tyynysuojia, mattopiiska jne.,), sahattiin hellapuita noin puoltoista kuutiometriä ja laitettiin suojaan.

Paljon saatiin kolmen viikon aikana tehdyksi. Vielä jäi korjaamatta saunan pesuhuoneen lattia, yritetään ensi kesänä sekin saada tehdyksi.

Kiitos kaikille mukana olleille kolmen viikon työpanoksesta. Vuoden 2016 talkoista tarkemmin seuraavassa lehdessä.

Kämppätoimikunnan puolesta **Pekka Kallio**

AIHKI

Pieni punainen tupa kumpareella aihkin suojassa,
Susikyrön alueella, on sinua varten.
Syksyllä ja talvella on vielä vapaita viikkoja.
Hemmottele itseäsi ja varaa laatuaikaa
vain sinua varten.

VUONNA 2015 VARATTUJA VIIKKOJA OVAT:
37, 38 ja 53.

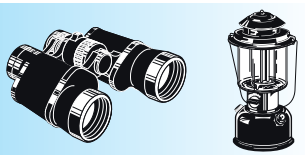
VUONNA 2016 VARATTUJA VIIKKOJA OVAT:
8, 11, 12, 14, 15, 23, 24, 30 ja 38.

Tarkista vapaat viikot Tunturiladun nettisivuilta.
Vuorokausimaksu vuonna 2015 on 30,00 €/koko mökki.

Varaukset Raimo Pahkala 040 839 6638
raimo.pahkala@nic.fi

Tärppejä ja turhakkeita

Risukeitin kesävaelluksella

Olen tykännyt jo useamman vuoden ajan pitää päiväretkillä mukanani pientä risukeitintä, jolla on mukava turauttaa savuntuoksuiset kahvit ilman huollettujen tulipaikkojen tungosta. Itse asiassa retken pääasiallinen syy on voinutkin olla tulella keitetty pönttökahvi, jollain aurinkoisella rantakalliolla. Rinkkavaellukselle en ollut risukeitintä ottanut painon vuoksi – teräksinen Künzi-eräkeittimeni pakkautuu suklaalevyn kokoiseksi mutta painaa yli puoli kiloa, minkä lisäksi mukana kannattaa pitää palamatonta alustaa ja tuulisuojaa. Enkä uskalla pitää puukeitintä ainoana keittovehkeenä, kaasukeitin on vaellusvarustuksessani kuitenkin oltava. Vertailun vuoksi, iso kaasupatruuna painaa netto 450 g. Veikkolan vaeltajien kahden hengen kokoonpano on varannut kesävaelluksille yhden 450 g kaasun per viikko. Mieluummin sitä kantaa toisenkin kaasupullon kuin painavamman huvitteluvälineen. Kajakkiin ja ahkioon Künzin voi toki ottaa lisäpainoksi.

Houkutteleva ratkaisu löytyi brittiläisestä nettikaupasta Backpackinglight.co.uk, joka valmistaa kevyttä Honey stove -nimistä risukeitintä. Teräksinen perusmalli painaa 360 g ja titaaninen mitättömät 160 g! Kaiken lisäksi kyseessä on kunnollisen kokoisella tulipesällä ja oviluukulla varustettu, muunneltavan mallinen puukeitin. Vaikutti siltä, että Honey Stove voisi päihittää sinänsä nerokkaan Künzin kaikilla ominaisuuksillaan. Asia piti selvittää, ja niin päätettiinkin kaverin kanssa tilata höyhenenkevyet titaaniset Honey Stovet.

Kevään ja kesän ajan keittelin Honeylla erinäisiä pannukahveja. Opin polttimen tavoille ja löysin sen heikot, parannettavissa olevat kohdat. Täysikokoisena Honey Stove on kuusikulmio, mutta sen voi koota myös neliöksi, jos aivan ruvetaan minimoimaan. Keitin kootaan irrallisista seinäelementeistä, mikä vaikutti ärsyttävältä näperrykseltä. Totesin etten käytä Honeyta pienennetyssä koossa, joten paria kannaketta vääntämällä sain kaksi seinäelementtiä pysyvästi kiinni toisiinsa, ja samalla keittimen kokoaminen helpottui oleellisesti. Täytyypä laittaa valmistajalle kommenttia asiasta… Mutta nyt olin valmis vähentämään vaellukselle otettavan kaasun määrää käpykeittimen kustannuksella! Päätin, että kahden viikon Pöyrisjärven vaellukselle riittää vain yksi 450g kaasu. Hypoteesi osoittautui oikeaksi. Pöntöllä voi olosuhteiden salliessa kiehauttaa niin aamupuuron, lounaskeiton kuin illallissopankin, sekä kahvit ja teet päälle. Pöyrisjärven erämaa tarjosi polttoaineeksi koivun tuohta,

Tommi Avikainen

Honey Stovella on keitetty useampi pannullinen kahvia.

vaivaiskoivua ja katajaa, joista erityisesti kataja on kerrassaan loistava polttopuu: se palaa sateen kastelemanakin. Toki risukeittimen tehokas käyttö vaatii ennakointia mukana pidettävien kuivien sytykkeiden muodossa, ja oma konstinsa on metsäkosteiden risujen sytyttämisessä muutenkin, etenkin kun tunturituuli sammuttaa tulitikun liekin. Pieni pussillinen pumpulia ei paina mitään. Tuluksen kipinä sytyttää pumpulin ja pumpuli tuohen tai tervaslastun. Lukemattomilla kahvitulilla harjoittelu on opettanut, miten paljon tarvitaan tikkua pannullisen kiehauttamiseen.

Honey Stove yhdisti vaelluksella huvin ja hyödyn. Aion ottaa sen rinkkaan vastakin. Keitto-ominaisuuksien lisäksi risutulen savu pitää hyttyset ja mäkärät loitommalla. Ei huono ominaisuus sekään!

Intiaanipäällikkö
Savuava Nuotio
(**Tommi Avikainen**)

SUSISÄÄNTÖMUUTOS VUOSIKOKOUKSESSA

Johtokunta esittää susisääntöihin seuraavan muutoksen, joka käsitellään 3.10.2015 Rantasalmella pidettävässä Tunturiladun syysvuosikokouksessa.

Muutokset on alleviivattu ja ne tulevat sääntöjen kohtaan: Muut määräykset

1. SUSIVALIOKUNNAN muodostavat puheenjohtaja ja viisi muuta jäsentä, joiden on oltava Tunturiladun jäseniä. Puheenjohtajan ja kolmen jäsenen on oltava vähintään johtajasuden arvoisia. Kaksi muuta ovat vähintään tunturisuden arvoisia.
2. Susivaliokunnan jäsenet valitaan vuosittain susien kokouksessa, joka pidetään susiaisten yhteydessä. Toimikausi alkaa seuraavan kalenterivuoden alusta.
3. Johtajasusien anomuksia käsittelevien on oltava vähintään johtajasuden arvoisia.
4. Ikä-, Johtaja-, Tunturi- ja Outasusien juhlallinen vihkiminen tapahtuu Susivihkiäisissä, joiden ajan ja paikan Tunturiladun johtokunta päättää.
5. TUNTURIKERHON SUSIVASTAAVA toimii tukihenkilönä outasusihakemusten teossa ja outasusikeskustelussa. Kerhon jäsenten susianomukset voidaan toimittaa kerhon susivastaavalle tarkastettavaksi ennen susivaliokunnalle toimittamista.
6. Vain näiden sääntöjen mukaan virallisesti nimetyt sudet ovat oikeutettuja kantamaan vastaavia tunnuksia. Susimerkkiä kannetaan aina rintapielessä vasemmalla puolella.
7. Susivaliokunta pitää susista luetteloa.

Muutoksella helpotetaan ja kevennetään Outasusianomuksen tekemistä.

Aloite muutokseen tuli tunturikerho Kolbmalta vuosi sitten. Asiaa on käsitelty johtokunnassa, susivaliokunnassa, susien kokouksessa ja Tunturiladun yhteisissä tapahtumissa.

Saamiensa evästysten pohjalta johtokunta on tutkinut muutostarpeen ja päättänyt esittää yllä olevan muutoksen susisääntöihin.

Raimo Pahkala

KAUPPA AUKI

TUNTURILADUN TARVIKKEITA VOI TILATA YHDISTYKSEN RAHASTONHOITAJALTA: marja-liisa.maki@pp.inet.fi tai 040 718 1719. Tarvikkeet toimitetaan postitse tai sopimuksen mukaisesti. Tarvikkeita on myynnissä myös Tunturiladun yleisissä tapahtumissa.

MYYTÄVÄT TARVIKKEET á

Hihamerkki	1,70
Pinssi	1,70
Susimerkki	5,00
Susimerkki nauhalla	6,80
Tunturilatu-tarrat (12 pientä tarraa)	2,00
Tunturilatu-tarra (iso)	1,30
Viiden vuosikymmenen vaellus kirja	15,00
Kuudes vuosikymmen	15,00
Historiikit (kaksi kirjaa)	25,00

Susimerkit myydään vain vihityille susille.

Kämppien avaimen voi lunastaa kaksi vuotta Tunturiladun jäsenenä ollut henkilö. Avaimen lunastushinta on 120 €. Avainanomuslomakkeen saa nettisivuilta. Avain toimitetaan postiennakkona.

MAKSUASIOISTA

Tunturiladun pankkitili on S- Pankki IBAN FI07 3636 3002 7875 88 BIC TAPIFI22. Tälle tilille maksetaan kaikki Tunturilatua koskevat maksut.

KÄMPPIEN KÄYTTÖMAKSUT

Kämppämaksuja suoritettaessa käytetään viitenumeroita. Kämpillä on edelleen rahalippaat, johon maksun voi suorittaa. Kämppämaksu vuonna 2015 on Susikyrö 10 €/hlö/vrk (vieras joka ei ole jäsen 15 €/hlö/vrk), Susi-Talas ja Susi-Kiisa 7 €/hlö/vrk (vieras, joka ei ole jäsen 10 €/hlö/vrk). Alle 12-vuotiailta ei peritä kämppämaksua. Kämppien viitteet: Susikyrö 505, Susi-Talas 602, Susi-Kiisa 709.

Varauskämppä Aihkin varaukset: raimo.pahkala@nic.fi, 040 839 6638. Aihkin kämppämaksu on 30 €/vrk/koko kämppä. Aihkin viite 806.

JUHLAVUODEN HIIHTOTEMPAUS SUSIKYRÖSSÄ

Tunturiladun juhlavuonna 2016 tulee retkeily näkymään järjestön toiminnassa monin tavoin.

Retkitoimikunta järjestää 19.-20.3.2016 Susikyrössä leikkimielisen hiihtovaellukisan, johon kutsumme kaikki tunturilatulaiset ja muun latuväen mukaan.

Tarkemmat tiedot ja ohjeet tapahtumasta tulevat jo seuraavassa TL-lehdessä samoin, kuin kotisivuilla ja fb:ssä. Koska yhden viikonlopun vuoksi matka etelästä vaatii kovasti innostusta, niin kerhojen ja muidenkin tahojan kannattaa jo nyt alkaa miettiä esim. vaellukselle lähtöä tai hiihtoviikkoa jatkoksi Vaelluskisalle.

Järjestelyt ovat jo aika pitkällä. Paras palkinto järjestelijöille on runsas osanotto. Tunturilatulaiset; näyttäkääpä joukkovoimanne ja halukkuutenne osallistua yhteisiin tapahtumiin. Juhlavuosi olisi hyvä saada alkuun reippaasti yhteisellä tapahtumalla, joka kuvaa toimintaamme parhaiten.

Lisätietoa allekirjoittaneelta,
Pentti Vainio

Kutsu Kumpen 30-vuotisjuhliin lauantaina 14.11.2015 klo 15–20

Juhlapaikkana: Utran vanha puukoulu, Utrantie 91, Joensuu (PK:n vanhin julkinen rakennus, 154 v.) **ja Utransaarten laavut**

JUHLAN OHJELMAA:
Klo 15 Kumpen juhlasyyskokous, aluksi 30v. juhlatäytekakkukahvit/teet.
Klo 17–20 Juhlailtapatikka Utransaarten laavuille.
Patikka on avoin kaikille lapinhulluille ja muille kiinnostuneille. Patikan aikana pysähdytään jokaisella laavulla ja kuunnellaan tarinoita mm. Kumpen alkuajoilta, mieleen jääneistä retki- ja luontokokemuksista sekä pohditaan Kumpen ja yleensä retkeilyn tulevaisuutta.
Tilausmajan suojissa jatketaan rattoisaa yhdessäoloa iltapalatarjoilun merkeissä.

"Nuoria emme enää ole, mutta vanhoiksikaan ei ruveta. Olkaamme sen ikäisiä mikä parhaalta tuntuu"

Olette odotettuja ja tervetulleita juhlavieraita!

Kumpelaiset

Annattehan tietoa tulostanne tarjoilujen vuoksi 26.10.2015 mennessä Onskille, puh. 050 365 6138 tai email: onskiv@suomi24.fi

PETIPAIKKAVARAUKSIA 2015

Susi-Kiisa 8/8
29.8.–5.9. Njeallje kerhoviikko
5.9.–12.9. Tsietsa kerhoviikko
12.9.–19.9. Owla kerhoviikko

Susi-Talas 10/10
5.9.–12.9. Logi kerhoviikko
12.9.–19.9. Ovtsi kerhoviikko

Susikyrö Susi-Oskari 5/5
5.9.–12.9. Kumpe kerhoviikko

Susikyrö vanha kämppä 14/14
5.9.–12.9. Kumpe kerhoviikko
19.9.–26.9. Geatki kerhoviikko

PETIPAIKKAVARAUKSIA 2016

Susi-Talas 10/10
10.9.–17.9. Logi kerhoviikko

Susikyrö vanha kämppä 14/14
17.3.–21.3. Retkitoimikunta
2.4.–9.4. Logi kerhoviikko

Varaukset voi tehdä joko itse suoraan varausärjestelmän kautta tai ottamalla yhteyttä varausten hoitajaan.
Varaustenhoitaja 2015: Panu Loisa, panu.loisa@gmail.com, 0400 708 243
Varahenkilö: Kari Halinen, kari.halinen@iki.fi, 0400 483 885

Varausohjeet, maksutiedot yms. löytyy nettisivuilta:
www.tunturilatu.fi -> jäsenille -> Lapin kämpät

70-VUOTISJUHLAVUODEN tapahtumien osana pidetään Tunturiladun toiminnan historiasta ja nykypäivästä NÄYTTELY

Kuvassa Rovaniemen maakuntakirjaston sisääntuloaula, josta olemme saaneet näyttelytilan käyttöömme.

Pyydämme teiltä, hyvät Tunturilatulaiset, esillepantavaksi sopivia esineitä ja kuvia/elokuvia/äänitteitä. Esim. retket, leirit, talkoot, juhlat ym. tapahtumat ovat hyviä aiheita. Kaikkiin tarjottaviin näyttelyesineisiin tulee liittää mukaan omistajan ja lainaajan yhteystiedot, tieto kuvissa esiintyvien henkilöistä ja yksityistilaisuudessa saadusta kuvausluvasta sekä soveltuvin osin myös tallenteiden tekijänoikeuksista.

Hanketta koordinoi Tunturiladun varapuheenjohtaja Kari Halinen (puh. 0400 483 885 / s-posti kari.halinen@tunturilatu.fi).
Esineet ja kuvat pyydetään toimittamaan viimeistään helmikuun 2016 loppuun mennessä.

TUNTURILADUN SYYSKOKOUS JA SUSIAISET 2015

Tervetuloa susiaisviikonloppuun 2.–4.10.2015 Rantasalmelle
Lomakeskus Järvisydämeen, Porosalmentie 313, 58900 Rantasalmi

OHJELMA

PERJANTAI 2.10.

klo 17.00– Ilmoittautuminen (hotellin respan vieressä)
Kahvila/ ravintola auki
Vapaata seurustelua

LAUANTAI 3.10.

klo 8.00– Ilmoittautuminen
klo 8.00–9.00 Aamiainen
klo 9.30 Avajaiset ja lipunnosto
klo 10.00 Johtokunnan kyselytunti
klo 11.00 Kahvit
Syyskokous
klo 13.00 Ulkoilua ja liikuntaa (mahdollisuus makkaranpaistoon laavulla, makkarat mukaan) tai tehtäviä sisätiloissa
klo 14.30 Juha ”Norppa” Taskisen elokuva *Jäätä rakastavat*, elokuva esittelyineen n. 1 h 15 min ja tarinaa Linnansaaren kansallispuiston tunnuseläimestä kalasääskestä
klo 16.30 Päivällinen
klo 18.00 Susiaiset
klo 19.30– Illanvietto (yhteislaulua, arpajaiset ym.)
klo 21.00– Tanssit, tahdittajina Eija Kettunen ja Arto Kivekäs

Tervetuloa syyskokoukseen ja susiaisiin Savon sydämeen!

SUNNUNTAI 4.10.

klo 8.00–9.00 Aamiainen
klo 9.00 Aamunavaus ja aamunotkistelu
klo 9.30 Seppo Häyrisen kuvia ja tarinoita maailman meriltä
klo 11.00 Susien kokous
klo 12.00 Lipunlasku
klo 12.30 Lounas

MAHTAVAT ARPAJAISET!

OSALLISTUMIS-MAKSU 12€ (käteismaksu)

MAJOITUS

Rinnehuvilat 5 kpl, kussakin 10 vuodepaikkaa = 5 kpl 2 hh, 60 €/2 hh/vrk
Kelohuvilat 3 kpl, kussakin 6 vuodepaikkaa (2 mh + parvi), 145 €/huvila/vrk

Seuraavat huoneet vastavalmistuneessa hotellissa:
Lakewiew Suite 8 kpl, 4 hh + 2 lisävuodetta, 112 €/vrk (4 hlöä), lisävuode 15 €/hlö
Standard Suite 4 kpl, 4 hh + 2 lisävuodetta, 103,50 €/vrk (4 hlöä), lisävuode 15 €/hlö
Standard Lakeview -huone 6 kpl, 68,50 €/2hh/vrk, lisävuode 15 €/hlö
Superior Suite (poreamme) 1 kpl, 2 hh + 2 lisävuodetta, 91 €/vrk, lisävuode 15€/hlö
Kaikkien huviloiden ja huoneiden hintaan kuuluu aamiainen, liinavaatteet ja pyyhkeet.

Asuntoauto- tai asuntovaunupaikka 20€/vrk

Telttapaikka 10 €/vrk

RUOKAILUT

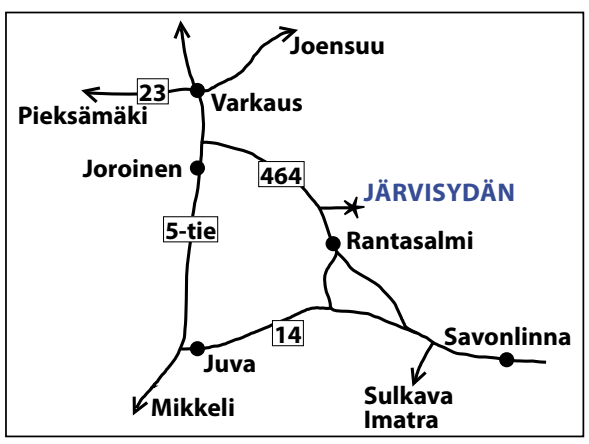
Aamiainen 9€ (omissa majoitteissa oleville)
Lauantain päivällinen, Piian pitopöytä (alkupalat, pääruoka, jälkiruoka, kahvi/tee) 18€
Sunnuntain lounas (alkupalat, pääruoka, jälkiruoka, kahvi/tee) 12€

ILMOITTAUTUMINEN VIIMEISTÄÄN 18.9.2015:
Tuula Kirjonen, sähköpostilla kirjonentk@gmail.com tai puh. 050 360 4403

Majoitusvaraukset, ruokailut ja erikoisruokavaliot suoraan Lomakeskus Järvisydämestä, mieluiten sähköpostilla sisko.hirvonen@saimaaholiday.net tai puh. 020 729 1760

Lisätietoa paikasta www.saimaaholiday.net

Tunturikerho Njeallje

KOKOUSKUTSU

Tunturilatu ry:n sääntömääräinen syyskokous pidetään lauantaina 3.10.2015 klo 11.00 Lomakeskus Järvisydämessä,
Porosalmentie 313, 58900 Rantasalmi.

Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset syyskokousasiat sekä muutos susisääntöihin.

Tervetuloa! Johtokunta

TUNTURILADUN RETKIMUISTIO 3/2015

2015:

15.–18.10. **Römppäretki Kylmäluoman retkeilyalueelle** (Kumpe)
Tiedustelut ja ilmoittautuminen: Onni Voutilainen, onskiv@suomi24.fi, 050 365 6138

6.–8.11. **Viikonloppuretki Isojärven kansallispuistossa** (Kavtsi)
Ilmoittautumiset: Mika Kiiski, kiiski.mika@gmail.com

27.12.–3.1. **Kaamosvaellus Ukonjärvi (Ivalo) – Lemmenjoki** (Kavtsi)
Ilmoittautumiset: Kirsi Hiltunen, kirhan@welho.com

2016:

31.1. **Puolipitkä (20km) umpihankihiihto Hyvinkään petkelsuolla** (Kavtsi)
Ilmoittautumiset: Mika Kiiski, kiiski.mika@gmail.com

12.–14.2. **Perinteinen hiihtoviikonloppu** (Kavtsi)
Ilmoittautumiset: panu.loisa@gmail.com

19.–20.3. **Juhlavuoden tunturivaelluksen hiihtotapahtuma Susikyrössä**
(TL retkitoimikunta, Njalla ja Owla)
Leikkimielisessä kilpailussa vaelletaan rastien kautta yöleiriin ja seuraavana päivänä takaisin Susikyröön. Osa rasteista on tehtävärasteja ja osa käyntirasteja ilman tehtävää. Osallistu kilpailuun omalla joukkueella tai tule mukaan talkoolaiseksi tai muuten vain kannustamaan ja nauttimaan yhdessäolosta.
Lisätietoja: Pentti Vainio, 050 66 518, po.vainio@saunalahti.fi

20.-27.3. **Vapaalaskua ja päiväretkiä Kilpisjärven ja Urttasjokilaakson maisemissa** (Kavtsi)
Ilmoittautumiset 14.2.2016 mennessä: panu.loisa@gmail.com

HUOM. TAPAHTUMAT LÖYTYVÄT MYÖS TUNTURILADUN TAPAHTUMAKALENTERISTA, JOHON TEHDÄÄN PÄIVITYKSIÄ MYÖS LEHDEN ILMESTYMISAJANKOHTIEN VÄLILLÄ.

Yritetään saada vastinetta retkien järjestäjille.
Yksi parhaista palautteista on runsas osallistuminen.
Huomioi myös mahdolliset yhteiskuljetukset retkikohteisiin.
Niitä kannattaa tiedustella, vaikka kohteena on ”omat polut” retkikohteen suunnassa.

TUNTURILATU-LEHDEN 4/2015 RETKIMUISTIOON JULKAISTAVAKSI TARKOITETTU AINEISTO TULEE TOIMITTAA VIIMEISTÄÄN 30.10.2015 OSOITTEELLA PANU.LOISA@GMAIL.COM

Nettijulkaisua varten toivotaan lyhentämätöntä ilmoitustekstiä. Ilmoituksen vähimmäistiedot (Tunturiladun ja Suomen Ladun nettikalenterit):
- alkamis- ja päättymisajankohta
- kokoontumispaikka (osoite)
- viimeinen ilmoittautumispäivä
- yhteyshenkilön nimi, sähköpostiosoite ja puhelinnumero

TUNTURILATU

Tunturilatulaisten jäsenlehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa.

Julkaisija: Tunturilatu ry
Päätoimittaja:
Raimo Pahkala, Honkakatu 10, 87100 KAJAANI
puh. 040 839 6638
raimo.pahkala@nic.fi
Toimitussihteeri:
Satu Ojala, Huittisten Sanomalehti Oy, Pl 36, 32701 HUITTINEN
pt. 045 327 5650, pk 050 5234 844
satu.ojala@lauttakyla.fi

Tiedotustoimikunta:
Satu Ojala (pj), Raimo Pahkala, Iitu Gerlin, Paul Pakarinen

Ilmoitushinnat:
0,60 euroa pmm,
¼ sivu 290 euroa,
½ sivua 540 euroa
Koko sivu 900 euroa
Sivunvalmistus ja taitto:
Huittisten Sanomalehti Oy
Painopaikka:
Westpoint. Rauma
Ilmestymisaikataulu 2015:

Numero	Aineistopäivä	Lehti jäsenillä
4	**30.10.**	**30.11.**

(Huom! Aineistopäivä aikaistunut)
Osoitteen- ja nimenmuutokset:
Suomen Ladun jäsenpalvelun kautta, puh. 044 722 6301 tai jasenpalvelu@suomenlatu.fi
tai postitse:
Suomen Latu ry,
Jäsenpalvelu,
Radiokatu 20,
00240 HELSINKI

SUOMEN LATU

Kokemuksia Vava-leiriltä kesällä 2015

Vauvasta vaariin ja mummosta mukeloon- leiri oli tänä kesänä Susikyrössä yhdeksännen kerran.

Leiri järjestettiin heinäkuun viimeisellä viikolla sunnuntai-illasta lauantaiaamuun. Ensimmäisen kerran Tunturikerho Kavtsi oli leirin pääasiallinen järjestäjä.

Tänä kesänä leirillä oli 16 lasta iältään 6–12-vuotiaita ja aikuisia oli yhteensä 18. Lapsista tyttöjä oli 12 ja poikia 4. Tänä kesänä monet lapset olivat leirillä ensi kertaa.

Onneksi mukana oli kaksi Kavtsin järjestäjää, jotka olivat kokeneet leirin jo useita kertoja. **Kyösti Kösä Lamminjoki** oli leirillä kahdeksannen kerran. Hänelle on kehittynyt kahvinkeittäjän rooli. Kahvikatoksesta on tullut leirin keskuspaikka.

Aikaisena herääjänä Kösä keitti ensimmäiset kahvit aamulla jo ennen seitsemää. Toinen tärkeä henkilö oli **Marja Lammivaara**, joka ideoi runsaasti ohjelmia koko viikoksi. Sää merkitsee paljon Lapissa Kittilän, Muonion ja Enontekiön kuntien yhtymäkohdassa olevassa Susikyrössä. Tänä vuoden leirisäätä hallitsi sade. Vettä satoi lähes tasaisesti maanantaiaamusta perjantaiaamuun.

”Sataa, sataa ropisee, pili pili pom, pili pili pom. Koko pieni Janica on niin märkä puh puh puh…”

Tiistaiaamuna ja illalla aurinko paistoi vähän aikaa.

”Vaikka satoi paljon, se ei ole haitannut leiriä”, oli lasten yhteinen kommentti.

Viimeinen perjantai-iltapäivä oli aurinkoista. Silloin vihdoin päästiin kokemaan joen ylitystä rinkkalautalla, jota odotimme koko viikon. Menimme Saivojoelle.

Rinkkalautta oli tapahtuman järjestäjille tiukka kokemus, kun joen veden pinta oli viikon aikana noussut puoli metriä. Virta alajuoksuun oli voimakas. Onneksi **Hannu Maulalla** oli käsineet mukana, että hän pysyi pidättämään lautan luisua aikuisenkin liikkujan alla. **Olavi Oinonen** ja Kösä valvoivat virran alaosaan viritettyä turvanarua. Sitä ei onneksi tarvittu.

Vastasin leirin ruokahuollosta. Päiväateriat olivat varatut Susikyrön vieressä olevasta Hotelli Vuontispirtistä. Hotelliruoka oli monipuolinen ja se maistui kaikille. Valmistimme itse aamiaisen ja iltapalan kesäkeittiön puuhellalla. Leirin henkilömäärä oli ihanteellinen, kun kaikki mahtuivat syömään yhtä aikaa katoksen alle.

Yhtenä päivänä haudutimme kesäkaaleja koko iltapäivän. Siitä tuli lasten mielestä makkarakastiketta, joka syötiin keitettyjen perunoiden kanssa. Yksi pikkutyttö mieltyi ruokaan niin, että hän söi sitä herkkua kahden miehen edestä.

Iso klapikeitin Kösän katoksessa oli oiva työkalu. Puurovedet kiehuivat nopeasti ja keitettyjä perunoita oli helppo tehdä. Susikyrön kesäkeittiön hella muistuttaa minua isoäidistäni, joka teki hyvää ruokaa isolle porukalle puuhellalla. Kaikki meni hyvin, kun muistimme ajoittaa ruoan valmistuksen kolme kertaa pitemmälle ajalle kuin sähkö- tai kaasuhellalla kotioloissa työskennellessä. Halkojen lisääminen uuniin oli myös olennaista. Muurikka-pannu hellalla mahdollisti nykyajan hampurilaisaterian.

Halkojen hakkaaminen on veden kantamisen lisäksi Vava-leirin olennainen askare. Halkoja tarvittiin keittiöpuuhien lisäksi rantasaunan lämmittämiseen. Sauna lämpeni joka ilta. Hannu Maula oli klapimestari. Onneksi meillä oli useita vapaaehtoisia halonhakkaajia.

Harjoittelimme suunnistusta vesisateessa. Ensin opeteltiin karttamerkkejä ja kompassin käyttöä sisällä. Sitten karttaharjoitus oli yksinkertaisena viuhkaharjoituksena eli kartalla näkyi vain yksi etsittävä rasti kerrallaan. Sitten vaihdettiin karttaa, jossa oli jälleen uusi etsittävä rasti Susikyrön tontilta.

Opettelimme ensiapua **Aulikki Kuukkasen** opastuksella. Opimme huoltamaan palovammoja ja kolmioliinan käyttöä. Yllättäen tuli kutsu lähimetsään lähteneen leiriläisen etsimiseen, kun hän oli nyrjäyttänyt nilkkansa. Ensiavun jälkeen hän onneksi pääsi takaisin leiriin omin avuin. Tapahtuma oli kuitenkin etukäteen suunniteltu etsintä- ja ensiapuharjoitus.

Marja viritti luontopolkuja matkan varrelle, kun menimme lounaille Vuontispirttiin.

Raija Raiski Palosaari tuli kanoottien kanssa ja pääsimme melomaan. Ensikertalaisia melojia oli useita.

Peikonteko oli suosittua ja saimme kokoon koko peikkosuvun. Peikkolaumaa kuvattiin maastossa.

Leikimme nappihyrrillä. Huovutimme villapalloja. Ruokalautasen tiskaaminen oli mukavaa. Lapset ilmoittivat, että tämä on mahdottoman kivaa. Kotona ei ole koskaan saanut tiskata.

Aamulla oli kapean joen ylitys A-pukilla ja iltapäivällä olimme Pallaksen Luontokeskuksessa.

Lasten mielestä parasta leirissä on ollut kaikki yhteinen tekeminen. Kahdet puujalat olivat ahkerassa käytössä. Suosittua oli myös naruilla leikkiminen. Neljän puun ympärille oli kiinnitetty kahden vahvan köyden viritys, jossa mahtui lähes koko porukka yhtä aikaa temppuilemaan.

Heitimme kettinkejä kolotauluun. Noin 20 cm pituinen kettinki lentää 3–4 metrin matkan lappeellaan olevaan tauluun, jossa on koloja. Kolot on arvotettu 20–100 pisteen arvoisiksi. Parhaat heittäjän saivat noin 400 pistettä.

Opettelimme puukon käyttöä aikuisen valvonnassa. Yhtään haaveria ei tullut. Opettelimme ongintaa Olavi Oinosen johdolla. Saimme yhteensä 40 ahventa ja yhden siian.

Parasta leirillä olivat iloiset lapset, jotka ovat osallistuneet kaikkeen. Tämän kesän lapset olivat lähes samanikäisiä.

Susikyrössä on tänä vuonna viiden verkon kalastuslupa. Meillä käytössä olleet verkot olivat 50 mm kokoisia. Verkon reiät olivat liian suuria tai kala ei liikkunut, kun verkot olivat aina tyhjiä.

Leiriviikon päättävät olympialaiset olivat perjantain aamupäivällä. Lajit ovat lähellä keittokatosta, kun sade taas ropisi. Lajeina oli saappaanheitto, kettingin heitto, nuoranpäällä kävely, suopungin heitto ja frisbeen heitto.

Vava-leirin 2015 johtajana oli **Kari Halinen**, ohjelmapäällikkö oli **Markku Arola**. Keittiöryhmään kuuluivat myös **Marita Maula** ja **Leena Orjatsalo**.

Irma Tolonen

Lapset olivat innokkaasti kokeilemassa puujalkoja aina kun leirin ohjelmassa oli tauko.

Kaikki pääsivät kokeilemaan joen ylitystä A-pukilla.

Leiriviikon aikana ehdimme tehdä monenlaista mukavaa: meloa, näytellä, retkeillä, tiskata, osallistua olympialaisiin...

Leirillä syntyi runo Vava-leirin omalle Äijälle

Kuka ihme kummajainen, ruutupaita, partaniekka
Susikyrön pihassa kuleksii, vankkurit tavaraa täynnä
Mihin mies kaiken tuon tarvii??
Levittelee kamojansa, peittojansa, salkojansa,
Mukana muutama nokinen pönttö sekä köyttä
monta syltä.
Jo on miehellä omaisuus!!
Kohta nousee kankahalle puolijoukkuetelttoja pari,
Kietoo köysiä pitkin puita – siitä syntyy temppurata
No on kätevä käsistään!!
Kohta istuu partaniekka katoksessa kera pönttöin.
Lykkää puita pannun kitaan, vettä kantaa,
kahvi tuoksuu.
Vesihän tässä kielelle herahtaa!!
Se on Kösä, kukas muukaan, VaVa-leirin oma äijä.
Keksii pelit, keittää kahvit, osaa monet niksit, neuvot.
Tuo eränkävijä erinomainen!!
Eipä eksy metsään lapset, ei tee sormeen
haavaa puukko.
Opeteltu on keittimen käyttö, puhallettu isot kuplat
Kaiken tuon Kösä opetti!!
Siispä kaikki leiriläiset isot, pienet, mummot, vaarit
Kovin kiitollisina kiittää kaikista Kösän konsteista,
Ohjeista aivan oivallisista!!

Tekstin laati Tuntikerho Tsietsasta **Seija Vihervuori**, joka oli leirillä 7. tai 8. kerran. Kösällä on suunnitelma jättää Vava-leirille osallistuminen tähän kertaan.